

Sygn. akt VII U 866/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 12 grudnia 2018 r.

**Sąd Okręgowy Warszawa - Praga w Warszawie VII Wydział Pracy
i Ubezpieczeń Społecznych**

w składzie:

Przewodniczący SSO Renata Gąsior

Protokolant st. sekr. sądowy Maria Nalewczyńska

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 12 grudnia 2018 r. w Warszawie

sprawy S. G.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W.

o wcześniejszą emeryturę (z warunków szczególnych)

na skutek odwołania S. G.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. z dnia 15 maja 2017 r., znak: (...)

1. zmienia zaskarżoną decyzję Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. z dnia 15 maja 2017 r., znak: (...) w ten sposób, że przyznaje odwołującemu S. G. prawo do wcześniejszej emerytury z warunków szczególnych od dnia 1 maja 2017 r.;

2. zasądza od Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. na rzecz odwołującego S. G. kwotę 180,00 zł (sto osiemdziesiąt złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego,

3. stwierdza, że organ rentowy nie ponosi odpowiedzialności za opóźnienie w wypłacie świadczenia.

UZASADNIENIE

Zakład Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. w dniu 15 maja 2017 r. wydał decyzję, znak: (...) którą odmówił S. G. prawa do wcześniejszej emerytury z warunków szczególnych. W uzasadnieniu decyzji organ rentowy podniósł, że ubezpieczony nie spełnił przesłanki wynikającej z art. 184 w zw. z art. 32 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, a mianowicie nie wykazał 15 lat pracy w warunkach szczególnych - a jedynie 6 lat i 20 dni (decyzja z dnia 15 maja 2017 r., k. 14 tom III a.r.).

Ubezpieczony S. G. w dniu 26 czerwca 2017 r., za pomocą profesjonalnego pełnomocnika odwołał się od wyżej wskazanej decyzji organu rentowego podważając ustalenia organu rentowego w zakresie stażu pracy w warunkach szczególnych i wniósł o zmianę skarżonej decyzji w całości oraz zasądzenie kosztów postępowania według norm przepisanych. Wnioskodawca w treści odwołania wskazał, że jego sumaryczny staż pracy wynosi 15 lat pracy w warunkach szczególnych, bowiem we wskazanych okresach w pełnym wymiarze czasu pracował jako spawacz gazowo – elektryczny i praca ta odpowiada rodzajowo pracom przy spawaniu i wycinaniu elektrycznym, gazowym i atomowodorowym, tj. Wykaz A, Dział XIV, poz. 2, zaś zajmowane stanowisko odpowiada stanowisku spawacza elektrycznego i gazowego wymienionego w wykazie A Dział XIV poz. 12 pkt 1 stanowiącym załącznik do zarządzenia resortowego (odwołanie k. 2 – 8 a.s.).

Zakład Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. w odpowiedzi na odwołanie z dnia 24 lipca 2017 r. wniósł o jego oddalenie. Organ rentowy w uzasadnieniu odpowiedzi na odwołanie podtrzymał swoje dotychczasowe stanowisko zaprezentowane w decyzji z dnia 15 maja 2017 r. i podniósł między innymi, że Zakład zaliczył do stażu pracy w szczególnych warunkach okres zatrudnienia wnioskodawcy w (...) i UP (...) w W. od dnia 1 kwietnia 1980 r. do dnia 23 sierpnia 1985 r. oraz od dnia 5 października 1985 r. do dnia 30 maja 1986 r., łącznie w wysokości 6 lat i 20 dni. Organ rentowy nie zaliczył do stażu pracy w szczególnych warunkach okresu zatrudnienia od dnia 21 kwietnia 1998 r. do dnia 27 sierpnia 1998 r. w (...) Sp. z o.o., ponieważ na ogólnym świadectwie pracy jest jedynie zawarta wzmianka o wykonywaniu pracy w szczególnych warunkach bez dokładnego wskazania rodzaju wykonywanej pracy i powołania się na rozporządzenie w sprawie wieku. Ponadto organ rentowy nie uwzględnił pozostałych okresów do stażu pracy w szczególnych warunkach ponieważ nie zostały przedstawione świadectwa pracy w szczególnych warunkach (odpowiedź na odwołanie k. 11 a.s.).

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

Ubezpieczony S. G. urodzony w dniu (...) w dniu 8 maja 2017 r. złożył do Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. wniosek o wcześniejszą emeryturę (wniosek o emeryturę, k. 1-4 tom III a.r.).

Do wniosku ubezpieczony dołączył kwestionariusz dotyczący okresów składkowych i nieskładkowych wraz z dokumentami potwierdzającymi okresy jego zatrudnienia. (informacja o okresach składkowych i nieskładkowych, k. 5-6 tom III a.r.).

Powyższe skutkowało przeprowadzeniem przez organ rentowy postępowania wyjaśniającego, w toku którego organ rentowy ustalił, że ubezpieczony legitymuje się stażem pracy w szczególnych warunkach w wymiarze 6 lat i 20 dni. Jednocześnie organ rentowy nie uwzględnił jako pracy w szczególnych warunkach okresu zatrudnienia ubezpieczonego: od dnia 21 kwietnia 1998 r. do dnia 27 sierpnia 1998 r. w (...) Sp. z o.o.

W oparciu o tak poczynione ustalenia organ rentowy wydał decyzję z dnia 15 maja 2017 r., znak: (...) którą odmówił S. G. prawa do wcześniejszej emerytury z warunków szczególnych (decyzja z dnia 15 maja 2017 r., k. 14 tom III a.r.).

W toku postępowania przed tut. Sądem ustalono, że wnioskodawca S. G. był zatrudniony w okresie od 11 września 1972 r. do 31 marca 1980 r. w Przedsiębiorstwie (...) Baza Usług (...) w Z., przez pierwsze 3 lata, jako uczeń szkoły przyzakładowej tj. od 11 września 1972 r. do 31 sierpnia 1975 r. odbywał przygotowanie zawodowe w zawodzie ślusarz – mechanik. Po ukończeniu przyzakładowej szkoły zawodowej ubezpieczony z dniem 1 lipca 1975 r. podjął w tym zakładzie pracę w zawodzie ślusarz. W dniach 15 marca 1976 r. – 10 maja 1976 r. odbył kurs podstawowego spawania łukowego i pomyślnie zdał egzamin oraz otrzymał uprawnienia spawacza w postaci książki spawacza nr (...) z dnia 14 maja 1976 r. Po otrzymaniu książki spawacza tj. od daty otrzymania uprawnień spawalniczych S. G. faktycznie rozpoczął wykonywanie czynności spawacza, które stanowią pracę wykonywaną w warunkach szczególnych. W dniach od 26 kwietnia 1977 r. do 12 kwietnia 1979 r. S. G. obywał czynną służbę wojskową. Na stanowisku spawacza w Przedsiębiorstwie (...) Baza Usług (...) w Z. ubezpieczony pracował do 31 marca 1980 r. (opinia biegłego z zakresu bhp K. T. k. 148-162 a.s., książka spawacza k. 94-99 a.s., zeznania S. G. k. 104-105 a.s.).

W okresie od dnia 1 kwietnia 1980 r. do dnia 23 sierpnia 1985 r. oraz od dnia 5 października 1985 r. do dnia 30 maja 1986 r. S. G. był zatrudniony w (...) i UP (...) w W. w pełnym wymiarze czasu na stanowisku spawacza elektryczno – gazowego. Monterzy zajmowali się przygotowywaniem pracy, a spawacze dokonywali spawania już przygotowanych elementów pojedynczo lub grupowo (świadectwo wykonywania prac w szczególnych warunkach k. 7 a.r., zaświadczenie o zatrudnieniu k. 8 a.r., opinia biegłego z zakresu bhp K. T. k. 148-162 a.s., zeznania świadka C. W. k. 79-81 a.s., zeznania świadka T. K. k. 102-103 a.s.).

S. G. następnie pracował w (...) Spółdzielni Budownictwa Mieszkaniowego (...) w Zakładzie (...) od 16 czerwca 1986 r. do 29 lutego 1988 r. na stanowisku spawacza. Z dniem 1 kwietnia 1987 r. odwołującemu w angażu dopisano stanowisko spawacz – brygadzista, nadal wykonywał tą samą pracę spawacza, nigdy nie był brygadzystą. Dodatkowe angaże w

postaci mistrz, monter, brygadziści były dopisywane w umowie o pracę do stanowiska spawacza po to aby podnieść wynagrodzenie o różne dodatki, natomiast wykonywana praca była nadal taka sama jak na stanowisku spawacza (opinia biegłego z zakresu bhp K. T. k. 148-162 a.s., zeznania świadka T. K. k. 102-103 a.s., zeznania S. G. k. 104-105 a.s., akta osobowe, zeznania świadka C. W. k. 79-81 a.s.).

Ubezpieczony był zatrudniony w Zakładzie (...) W. w okresie od 1 marca 1988 r. do 31 marca 1989 r. na stanowisku monter – spawacz, na tym stanowisku wykonywał czynności spawania elektrycznego, a monterzy przygotowywali pracę spawaczom. W okresie od 6 kwietnia 1989 r. do 28 lutego 1990 r. był zatrudniony w Usługowej Spółdzielni Pracy (...) W. na stanowisku hydraulik – spawacz (opinia biegłego z zakresu bhp K. T. k. 148-162 a.s., zeznania świadka D. O. k. 81-82 a.s., zeznania świadka T. K. k. 102-103 a.s., zeznania S. G. k. 104-105 a.s.).

S. G. w okresie od 22 października 1990 r. do 20 lutego 1998 r. pracował w pełnym wymiarze czasu pracy na stanowisku spawacza na podstawie kontraktów w Niemczech (świadczenie pracy z dnia 5 grudnia 2001 r. wystawione przez (...) Sp. z o.o. k. 35 akt kapitałowych, świadectwo pracy z dnia 24 listopada 1995 r. wystawione przez (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W. k. 41 akt kapitałowych, świadectwo pracy z dnia 20 lutego 1998 r. wystawione przez (...) S.A. w W. k. 45 akt kapitałowych, umowa o pracę na budowie zagranicznej zawarta pomiędzy Przedsiębiorstwem (...) Sp. z o.o. z siedzibą w K. a S. G. k. 147 akt kapitałowych, umowa o pracę na budowie zagranicznej zawarta pomiędzy Przedsiębiorstwem Produkcji i Usług (...) Sp. z o.o. z siedzibą w K. a S. G. k. 25 akt kapitałowych, zeznania świadka D. O. k. 81-82 a.s., zeznania świadka T. K. k. 102-103 a.s., zeznania S. G. k. 104-05 a.s.).

W okresie od 21 kwietnia 1998 r. do 28 sierpnia 1998 r. odwołujący pracował na stanowisku monter – spawacz w Przedsiębiorstwie Produkcyjno – Usługowym (...) Sp. z o. o. (opinia biegłego z zakresu bhp K. T. k. 148 – 162 a.s., zeznania S. G. k. 104 – 105 a.s.).

Natomiast w okresie od 28 sierpnia 1998 r. do 31 sierpnia 1999 r. S. G. był zatrudniony w (...) Sp. z o. o. na kontrakcie w RFN i wykonywał pracę na stanowisku ślusarz – spawacz (opinia biegłego z zakresu bhp K. T. k. 148-162 a.s., zeznania S. G. k. 104-105 a.s.).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie materiału dowodowego z akt sprawy, akt emerytalnych, dowodu z opinii biegłego ds. bhp M. M. oraz dowodu z opinii biegłego ds. bhp K. T., zeznań świadków C. W., D. O., T. K. oraz dowodu z zeznań ubezpieczonego w charakterze strony.

Dowody w zakresie w jakim Sąd oparł na nich swoje ustalenia są spójne, logiczne i wzajemnie się uzupełniają.

Sąd dał wiarę zeznaniom zarówno świadków C. W., D. O., T. K. jak i odwołującego. Zeznania świadków oraz odwołującego korespondują z materiałem dowodowym zgromadzonym w sprawie. Sąd miał na uwadze, że szczególnie świadkowie C. W., D. O. pracowali na tożsamyh stanowiskach spawaczy i wykonywali te same czynności co odwołujący, a więc ich zeznania były miarodajnym i wiarygodnym materiałem dowodowym na okoliczność charakteru wykonywanej pracy. Podobnie Sąd ocenił zeznania świadka T. K., który przez większość spornego okresu współpracował z odwołującym na tym samym stanowisku, był również brygadziście i doskonale orientował się w wykonywanych przez ubezpieczonego czynności na stanowisku spawacza.

Nadto w toku sprawy Sąd, w celu uzyskania wiadomości specjalnych dopuścił dowód z opinii biegłych sądowych specjalistów ds. bhp M. M. i K. T.. Biegła M. M. nie udzieliła jednoznacznej odpowiedzi dotyczącej okoliczności wykonywania przez ubezpieczonego pracy w szczególnych warunkach w spornym okresie, dlatego Sąd postanowił zasięgnąć opinii kolejnego biegłego specjalisty ds. bhp K. T..

Sąd oparł się w szczególności na ustaleniach poczynionych przez biegłego ds. bhp K. T. i w oparciu o złożoną przez tego biegłego opinię poczynił ustalenia, które w konsekwencji pozwoliły na zaliczenie spornego okresu zatrudnienia wnioskodawcy tj. od czerwca 1976 r. do 31 marca 1980 r. oraz od 12 czerwca 1986 do 31 grudnia 1998 r. jako okresu wykonywania pracy w warunkach szczególnych. Przy tym Sąd zważył, że strony postępowania nie kwestionowały

materiału dowodowego w postaci opinii biegłego ds. bhp z dnia 21 września 2018 r., co potwierdza wysoki walor dowodowy oraz bezsporny charakter tej opinii.

Zdaniem Sądu zgromadzony materiał dowodowy nie budził wątpliwości i był wystarczający do wydania orzeczenia.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Odwołanie S. G. od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych(...) Oddział w W. z dnia 15 maja 2017 r., znak: (...) jest uzasadnione i zasługuje na uwzględnienie.

Na wstępie Sąd zauważył, że zgodnie z art.184 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jedn. Dz. U. z 2015r., poz. 522) ubezpieczonym urodzonym po dniu 31 grudnia 1948 roku przysługuje emerytura po osiągnięciu wieku przewidzianego w art. 32, 33, 39 i 40, jeżeli w dniu wejścia w życie ustawy (tj. zgodnie z art. 196 ustawy - w dniu 1 stycznia 1999 roku) osiągnęli: 1) okres zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wymaganym w przepisach dotychczasowych do nabycia prawa do emerytury w wieku niższym niż 60 lat - dla kobiet i 65 lat - dla mężczyzn oraz 2) okres składkowy i nieskładkowy, o którym mowa w art. 27 (tj. co najmniej 20 lat dla kobiet i 25 lat dla mężczyzn).

Tym samym na mocy powyższego odesłania co do ubezpieczonego zastosowanie znajduje art. 32 ustawy, w myśl którego ubezpieczonym urodzonym przed dniem 1 stycznia 1949 roku będącym pracownikami zatrudnionymi w szczególnych warunkach przysługuje emerytura w wieku niższym niż określony w art. 27 pkt 1 natomiast ust. 4 cytowanego artykułu stanowi, że wiek emerytalny, rodzaje prac lub stanowisk oraz warunki na podstawie których tym osobom przysługuje prawo do emerytury ustala się na podstawie przepisów dotychczasowych. Z tych przyczyn odpowiednie zastosowanie mają przepisy rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. z 1983 r. Nr 8, poz. 43, ze zm.). W myśl § 3 i 4 w/w rozporządzenia z 7 lutego 1983 roku emerytura przysługuje mężczyźnie zatrudnionemu w szczególnych warunkach, który:

- 1) osiągnął wiek emerytalny wynoszący 60 lat,
- 2) ma wymagany okres zatrudnienia wynoszący 25 lat, w tym co najmniej 15 lat pracy w szczególnych warunkach,
- 3) nie przystąpił do otwartego funduszu emerytalnego,
- 4) warunki do uzyskania emerytury spełnił do 31 grudnia 2007 roku.

Okres wykonywania tego rodzaju zatrudnienia stwierdza zakład pracy w świadectwie wykonywania pracy w szczególnych warunkach lub w świadectwie pracy zgodnie z § 2 ust. 2 cytowanego rozporządzenia z 7 lutego 1983 roku. Tym samym zgodnie z przepisami § 2 rozporządzenia, tylko praca wykonywana stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku pracy może zostać uznana za pracę wykonywaną w warunkach szczególnych.

Niektórzy ubezpieczeni ubiegający się o świadczenie mają problemy z dostarczeniem wymaganej dokumentacji (zaświadczenia z zakładu pracy potwierdzające zatrudnienie lub pracę w warunkach szczególnych) i w konsekwencji - wobec ograniczonej dopuszczalności zastosowania innych środków dowodowych w postępowaniu przed organem rentowym (np. zeznań świadków czy ogólnych wpisów w książeczce ubezpieczeniowej) – mogą nie nabyć prawa do świadczenia. Sąd zauważył, że w dacie wydania przez organ rentowy decyzji możliwość dowodzenia była ograniczona Rozporządzeniem Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 11 października 2011 roku w sprawie postępowania o świadczenia emerytalno-rentowe (Dz. U. z 2011 r., Nr 237, poz.1412 – które zmieniło rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie postępowania o świadczenia emerytalno-rentowe i zasad wypłaty tych świadczeń - Dz. U. Nr 10, poz. 49 ze zm.). Zgodnie z obowiązującym § 22 ust 1 i ust.2 Rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 11 października 2011 roku w sprawie postępowania o świadczenia emerytalno-rentowe (Dz. U. z 2011 roku, Nr 237, poz. 1412) (ust.1) Jeżeli ustawa nie stanowi inaczej, środkiem dowodowym stwierdzającym okresy zatrudnienia na podstawie umowy o pracę, powołania, wyboru, mianowania

oraz spółdzielczej umowy o pracę jest świadectwo pracy, zaświadczenie płatnika składek lub innego właściwego organu, wydane na podstawie posiadanych dokumentów lub inny dokument, w tym w szczególności: (ust.1 pkt.1) legitymacja ubezpieczeniowa; (ust.1 pkt.2) legitymacja służbowa, legitymacja związku zawodowego, umowa o pracę, wpis w dowodzie osobistym oraz pisma kierowane przez pracodawcę do pracownika w czasie trwania zatrudnienia. (ust.2) Jeżeli ustawa przewiduje możliwość udowodnienia zeznaniami świadków okresu składkowego, od którego zależy prawo lub wysokość świadczenia, dowód ten dopuszcza się pod warunkiem złożenia przez zainteresowanego oświadczenia w formie pisemnej lub ustnej do protokołu, że nie może przedłożyć odpowiedniego dokumentu potwierdzającego ten okres (§ 27 rozporządzenia). Dowody z dokumentów, pisemne zeznania świadków oraz pisemne oświadczenia zainteresowanego powinny być dołączone do wniosku w oryginale.

Wyjątek od tej zasady przewidziany został w § 28 Rozporządzenia, w myśl którego (ust.1) Środkiem dowodowym w postępowaniu przed organem rentowym mogą być również poświadczona za zgodność z oryginałem kopie dokumentów stwierdzających stan zdrowia oraz dotyczących okresów składkowych i nieskładkowych, a także wysokości wynagrodzenia, przychodu, dochodu i uposażenia przyjmowanego do ustalenia podstawy wymiaru świadczeń, wydawane przez jednostki upoważnione do przechowywania dokumentacji zlikwidowanych lub przekształconych zakładów pracy.

Jak zatem wynika to z powyższego możliwość dowodzenia przed organem rentowym jest tym samym ściśle ograniczona przepisami Rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 11 października 2011 roku w sprawie postępowania o świadczenia emerytalno-rentowe (Dz. U. z 2011 r., Nr 237, poz.1412), które to przepisy umożliwiają w toku postępowania administracyjnego między innymi przeprowadzenie dowodu z zeznań świadków wyłącznie na okoliczność potwierdzenia okresu składkowego i nie zawierają delegacji co do możliwości zaliczania okresów zatrudnienia w warunkach szczególnych.

Natomiast zgodnie z utrwalonym i zachowującym dalszą aktualność stanowiskiem orzecznictwa (odnoszącym się bezpośrednio do wcześniej obowiązującego aktu prawnego regulującego kwestię postępowania przed organami rentowymi tj. Rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie postępowania o świadczenia emerytalno-rentowe i zasad wypłaty tych świadczeń - Dz. U. Nr 10, poz. 49 ze zm., które zostało następnie zastąpione Rozporządzeniem Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 11 października 2011 roku w sprawie postępowania o świadczenia emerytalno-rentowe - Dz. U. z 2011 r., Nr 237, poz.1412) - w razie wszczęcia postępowania sądowego, toczącego się wskutek odwołania ubezpieczonego od odmownej decyzji organu rentowego dopuszczalne jest przeprowadzanie wszelkich dowodów dla wykazania okoliczności, mających wpływ na prawo do świadczenia. W postępowaniu przed sądami pracy i ubezpieczeń społecznych okoliczności mające wpływ na prawo do świadczeń lub ich wysokości mogą być udawadniane wszelkimi środkami dowodowymi, przewidzianymi w kodeksie postępowania cywilnego. Ograniczenia dowodowe zawarte w treści Rozporządzenia w sprawie postępowania dotyczą wyłącznie postępowania przed tymi organami (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 2 lutego 1996 roku, sygn. akt II URN 3/95, L.). W postępowaniu sądowym w sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych obowiązują odstępstwa od ogólnych zasad dowodzenia podyktowane dążeniem do pełnego i wszechstronnego rozstrzygnięcia wszystkich kwestii spornych. W praktyce oznacza to, że w postępowaniu tym dopuszczalne jest wykazanie wszelkimi dowodami okoliczności, od których zależą uprawnienia do świadczeń z ubezpieczenia społecznego, także wówczas, gdy z dokumentów wynika co innego (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 6 września 1995 roku, sygn. akt II URN 23/95, L.). W trakcie postępowania dowodowego w sprawach z ubezpieczenia społecznego, mogą być przeprowadzane wszelkie dowody przewidziane przepisami kodeksu postępowania cywilnego, w tym także dowód z zeznań świadków, w celu udowodnienia wysokości uzyskiwanego wynagrodzenia (odmiennie niż w trakcie postępowania przed organem rentowym), ale wiarygodność i moc wszystkich dowodów jest oceniana przez Sąd według jego przekonania na podstawie wszechstronnego rozważenia zebranego w sprawie materiału dowodowego (wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 20 czerwca 2007 roku, III AUa 482/07, Apel.-W-wa 2008/1/154). W ocenie Sądu Okręgowego powołane powyżej tezy, wyrażone w orzecznictwie, w sposób jednoznaczny wskazują te okoliczności, których spełnienie jest niezbędne dla ustalenia prawa do świadczenia zgodnie z przepisami ustawy o Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, a ponadto wskazują te

uprawnienia strony, które umożliwiają dowodzenie swoich racji zarówno w postępowaniu administracyjnym, jak też w postępowaniu przed sądem powszechnym.

Sąd zważył, że w niniejszej sprawie nie była kwestionowana okoliczność wykonywania przez ubezpieczonego pracy w warunkach szczególnych okresie od dnia 1 kwietnia 1980 r. do dnia 23 sierpnia 1985 r. oraz od dnia 5 października 1985 r. do dnia 30 maja 1986 r. w (...) i UP (...) w W.. Spornym pozostawało natomiast określenie charakteru prac wykonywanych przez ubezpieczonego w okresie od dnia 11 września 1972 r. do 31 marca 1980 r. oraz od 16 czerwca 1986 r. do 31 grudnia 1998 r.

Sąd poprzez analizę zebranego w sprawie obszernego materiału dowodowego w postaci akt kapitałowych i emerytalnych, a także akt osobowych odwołującego, jak również na podstawie zeznań świadków i odwołującego oraz opinii biegłego specjalisty z zakresu bhp doszedł do przekonania, że S. G. w spornych okresach nie wykonywał innych czynności niż spawanie. Sąd ustalił, że przygotowaniem pracy dla spawacza zajmowali się monterzy, natomiast S. G. zajmował się wyłącznie spawaniem, w żadnym momencie nie pełnił obowiązków montera ani brygadzysty, niewątpliwie angaże były wpisywane w umowach o pracę przez pracodawców w celu podniesienia wysokości jego wynagrodzenia. Zeznania świadków jednoznacznie wskazywały na taką praktykę stosowaną przez pracodawców również w ich przypadkach, co więcej każdy ze świadków pracował na tożsamym lub podobnym stanowisku co ubezpieczony, dlatego ich zeznania stanowiły istotny materiał dowodowy, który został uznany przez Sąd jako wiarygodny. Również z opinii biegłego specjalisty z zakresu bhp K. T. wprost wynikało, że praca odwołującego w spornym okresie na stanowisku spawacza była wykonywana stale i w pełnym wymiarze czasu pracy przy spawaniu elektrycznym i gazowym, dlatego też należało zaliczyć ją do pracy w warunkach szczególnych.

Na podstawie zgromadzonego materiału dowodowego Sąd ustalił, że S. G. w okresie od dnia 11 września 1972 r. do 31 marca 1980 r. był zatrudniony w Przedsiębiorstwie (...) Baza Usług (...) w Z., w którym przez pierwsze 3 lata, jako uczeń szkoły przyzakładowej tj. od 11 września 1972 r. do 31 sierpnia 1975 r. odbywał przygotowanie zawodowe w zawodzie ślusarz – mechanik. Po ukończeniu przyzakładowej szkoły zawodowej ubezpieczony z dniem 1 lipca 1975 r. podjął w tym zakładzie pracę w zawodzie ślusarz. W dniach 15 marca 1976 r. – 10 maja 1976 r. odbył kurs podstawowego spawania łukowego i pomyślnie zdał egzamin oraz otrzymał uprawnienia spawacza w postaci książki spawacza nr (...) z dnia 14 maja 1976 r. Po otrzymaniu książki spawacza tj. od daty otrzymania uprawnień spawalniczych S. G. faktycznie rozpoczął wykonywać czynności spawacza, która jest pracą wykonywaną w warunkach szczególnych. W dniach od 26 kwietnia 1977 r. do dnia 12 kwietnia 1979 r. S. G. odbywał czynną służbę wojskową. Na stanowisku spawacza w Przedsiębiorstwie (...) Baza Usług (...) w Z. ubezpieczony pracował do 31 marca 1980 r. Reasumując w Przedsiębiorstwie (...) Baza Usług (...) w Z. S. G. w okresie od czerwca 1976 r. do 31 marca 1980 r. wykonywał czynności spawacza, która jest pracą wykonywaną w warunkach szczególnych.

Z kolei w drugim ze spornych okresów tj. od dnia 16 czerwca 1986 r. do 31 grudnia 1998 r. S. G. nadal wykonywał czynności na stanowisku spawacza, która była pracą wykonywaną stale i pełnym wymiarze czasu pracy przy spawaniu elektrycznym i gazowym, a tym samym wykonywał pracę w warunkach szczególnych w świetle przepisów rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. z 1983 r. nr 8 poz. 43) wymienione w Dziale XIV prace różne pod pozycją 12 Prace przy spawaniu i wycinaniu elektrycznym, gazowym, atomowodorowym.

W toku niniejszego postępowania potwierdzono zatem, że łączny staż pracy ubezpieczonego w szczególnych warunkach przekracza 15 lat. Tym samym odwołujący spełnił wymaganą przesłankę dotyczącą wykazania 15-letniego stażu pracy w szczególnych warunkach.

Reasumując przedstawione okoliczności Sąd jest zdania, że ubezpieczony S. G. wbrew stanowisku organu rentowego spełnił wszystkie przesłanki wynikające z § 1 - 4 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze w zw. z art. 184 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych i ma on prawo do wcześniejszej emerytury.

Zgodnie z art. 129 ust 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych - świadczenia wypłaca się poczynając od dnia powstania prawa do tych świadczeń, nie wcześniej jednak niż od miesiąca, w którym zgłoszono wniosek lub wydano decyzję z urzędu, z uwzględnieniem ust. 2. Dlatego też na podstawie powołanego art. 129 ust.1 ustawy, prawo do wcześniejszej emerytury zostało mu przyznane od pierwszego dnia miesiąca w którym złożono wniosek tj. od 1 maja 2017 r.

Mając na względzie powyższe Sąd Okręgowy, na podstawie art. 477¹⁴ § 2 k.p.c., orzekł jak w pkt. 1 sentencji wyroku.

O kosztach postępowania Sąd orzekł jak w pkt. 2 wyroku na podstawie art. 108 k.p.c. stosując w tym względzie zasadę finansowej odpowiedzialności za wynik sprawy, zawartą w art. 98 k.p.c. oraz w oparciu o dyspozycję § 9 ust. 2 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat za czynności radców prawnych z dnia 22 października 2015 roku (Dz.U. z 2015 r. poz. 1804) w brzmieniu obowiązującym przed 26 czerwca 2017 roku.

Jednocześnie Sąd związany dyspozycją wynikającą z art.118 ust.1a ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych uznał, że organ rentowy nie ponosi odpowiedzialności za opóźnienie w przyznaniu świadczenia. Sąd jest zdania, że ustalenie dla wnioskodawcy prawa do świadczenia wymagało przeprowadzenia postępowania sądowego, w tym dowodów osobowych z zeznań świadków, z zeznań ubezpieczonego w charakterze strony oraz z opinii biegłego sądowego specjalisty ds. bhp. Dopiero analiza tego materiału dowodowego i jego konfrontacja z materiałem dowodowym w postaci dokumentów umożliwiła ustalenie prawa ubezpieczonego do świadczenia emerytalnego. Równolegle Sąd miał na uwadze, iż organ rentowy, jako organ administracyjny, jest związany ścisłą wykładnią i stosowaniem przepisów prawa, a co za tym idzie występowanie nawet drobnych błędów w złożonych przez odwołującego świadectwach pracy uniemożliwiało wydanie prawidłowej decyzji już na etapie postępowania przez ZUS.

Z tych właśnie przyczyn Sąd orzekł jak w pkt.3 wyroku.

SSO Renata Gąsior

ZARZĄDZENIE

(...)